

UZASADNIENIE

Powód: B. (...) z siedzibą w G., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, złożył pozew przeciwko J. K., domagając się zasądzenia na swoją rzecz od pozwanego kwoty 4.489,25 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie – od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, jak również zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu wskazano, że pozwany zawarł z S. (...) S.A. w dniu 31 stycznia 2006 roku umowę o kartę kredytową. W dniu 3 czerwca 2015 roku Bank zawarł z powodem umowę przelewu wierzytelności, z uwagi na brak spłaty zadłużenia. Na dzień 3 sierpnia 2016 roku należność stwierdzona wyciągiem z ksiąg rachunkowych powoda wynosi: kwotę 3.343,26 zł tytułem kapitału i kwotę 1.145,99 zł tytułem odsetek. Wskazano również na kapitalizację odsetek dokonaną przez powoda.

W dniu 1 września 2016 roku pod sygn. I Nc (...) wydano nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym zgodnie z żądaniem powoda (k. 15). Sprzeciw od wskazanego nakazu złożył pozwany J. K. reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika (k. 17 i nast.). W złożonym sprzeciwie podniesiono zarzut braku legitymacji procesowej po stronie powodowej, niewykazanie istnienia roszczenia co do zasady, jak i co do wysokości w zakresie dochodzonym pozewem, niewykazania wymagalności roszczenia oraz przedawnienia dochodzonego roszczenia, wnosząc o oddalenie powództwa powództwa i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu w postaci kosztów zastępstwa procesowego i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W piśmie z dnia 12 października 2016 roku (k. 31 i nast.) pełnomocnik powoda wskazał, że wierzyciel z uwagi na nieregulowanie terminowo zobowiązań przez pozwanego, w dniu 22 maja 2009 roku wypowiedział umowę i wystawił bankowy tytuł egzekucyjny, któremu nadano klauzulę wykonalności w postępowaniu I Co (...). Następnie zostało wszczęte postępowanie egzekucyjne, które zostało umorzone postanowieniem z dnia 21 lipca 2015 roku, bez spłaty zadłużenia. Po nabyciu wierzytelności powód próbował polubownie odzyskać należność, ponieważ kierował pisemnie upomnienia do pozwanego. Swoim zachowaniem pozwany dał Funduszowi powód do wytoczenia procesu, dlatego zasadne jest poniesienie przez pozwanego kosztów niniejszego postępowania. Wbrew twierdzeniom pozwanego nie doszło do przedawnienia roszczenia, ponieważ doszło do przerwania biegu przedawnienia na skutek czynności podejmowanych przez bank. Wskazano również na sposób naliczenia dochodzonego roszczenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 31 stycznia 2006 roku S. (...) (S.A.) z siedzibą w P. Oddział w Polsce zawarł z J. K. umowę o kartę kredytową, na podstawie której Bank oddał do dyspozycji kredytobiorcy środki pieniężne (kredyt) w ramach odnawialnego limitu kredytowego oraz wydał kartę kredytową umożliwiającą korzystanie z kredytu.

dowód : umowa – k. 11, 56

W dniu 23 lipca 2009 roku S. (...) (S.A.) z siedzibą w P. oddział w Polsce wystawił bankowy tytuł egzekucyjny nr (...), wskazując w nim na zobowiązanie J. K. wynikające z umowy zawartej z w dniu 31 stycznia 2006 roku, na łączną kwotę 4.395,50 zł z dalszymi odsetkami ustawowymi od kwoty 3.343,26 zł od dnia 24 lipca 2009 roku do dnia zapłaty. W dniu 1 września 2009 roku do Sądu Rejonowego w Białogardzie wpłynął wniosek o nadanie bte klauzuli wykonalności, co nastąpiło postanowieniem z dnia 18 września 2009 roku wydanym w sprawie I Co (...), które stało się prawomocne wobec wierzyciela w dniu 16 października 2009 roku. Na podstawie uzyskanego tytułu wykonawczego bank wszczął w dniu 1 grudnia 2009 roku egzekucję przeciwko J. K.. Mężczyzna został zawiadomiony o postępowaniu w dniu 21 grudnia 2009 roku. Postanowieniem z dnia 21 lipca 2015 roku wydanym w sprawie KM (...) Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w B. (...) W. M. umorzył postępowanie w sprawie na skutek wniosku wierzyciela (art. 825 pkt. 1 kpc).

dowód : wszystkie dokumenty w aktach I Co (...), wszystkie dokumenty w aktach KM (...)

W dniu 1 czerwca 2015 roku S. (...) (S.A.) z siedzibą w P. oddział w Polsce (jako następcą prawny C. (...)i B. (...))z siedzibą w G. zawarł umowę sprzedaży wierzytelności, na podstawie której bank zbył na rzecz funduszu wierzytelności wymienione w załączniku do umowy, w tym wierzytelność wobec J. K. wynikającą z umowy z dnia 31 stycznia 2006 roku.

dowód : załącznik do umowy cesji k. 12, 61, umowa – k. 13, 47-55, odpis z KRS – k. 44-46, oświadczenie – k. 42-43

W księgach rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego z dnia 3 sierpnia 2016 roku wg. stanu na wskazaną datę znajduje się zapis, że B. (...) z siedzibą w G. nabył od S. (...)S.A. Oddział w Polsce wierzytelność wobec J. K. wynikającą z umowy zawartej pomiędzy stronami i przysługuje mu należność w kwocie 4.489,25 zł, na którą składają się: kwota 3.343,26 zł tytułem kapitału, kwota 1.145,99 zł tytułem odsetek.

dowód : wyciąg z ksiąg rachunkowych – k.4,

Pismem z dnia 23 lipca 2015 roku Fundusz wezwał J. K. do zapłaty kwoty 4.232,79 zł.

dowód : pismo – k. 57-58, 59-60

Sąd zważył co następuje:

Sąd uznał roszczenie powoda za bezzasadne w całości. Stan faktyczny sprawy Sąd ustalił na podstawie całego zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności przedstawionych dokumentów, co do których Sąd nie stwierdził podstaw do podważenia ich mocy dowodowej. Sąd stwierdził przy tym, że z treści dokumentów wynika przejście uprawnień na powoda, stąd zarzut dot. braku legitymacji czynnej nie może się ostać. Zasadny jednak okazał się zarzut przedawnienia podniesiony przez stronę pozwaną.

Roszczenie powoda oparte było o umowę dot. kredytu odnawialnego (umowa o limit) i wydanie karty kredytowej. Jak wskazuje art.69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Jak wskazuje art. 117 §1 i 2 kc z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu; po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia (zrzeczenie się zarzutu przedawnienia przed upływem terminu jest nieważne). Terminy podstawowe przedawnienia roszczeń wskazuje art. 118 kc: jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat 10, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata. Jeżeli w przedmiotowej sprawie stosunek pierwotny, z którego wynikało roszczenie, oparty był o umowę kredytu, to to oznacza, że termin przedawnienia był trzyletni, jako że związany z działalnością gospodarczą pierwszego wierzyciela. Dodatkowo jednak należy wskazać, z uwagi na wydanie karty, że w czasie zawarcia umowy przez strony obowiązywał art. 6 ustawy z dnia 12 września 2002 roku o elektronicznych instrumentach płatniczych, w której wskazano, że roszczenia z tytułu umowy o elektroniczny instrument płatniczy przedawniają się z upływem 2 lat. Zgodnie z tą ustawą elektronicznym instrumentem płatniczym była m.in. karta płatnicza (art. 2 pkt. 4 ustawy). Ustawa ta została uchylona przez art. 38 ustawy z dnia 12 lipca 2013 roku o zmianie ustawy o usługach płatniczych oraz niektórych innych ustaw. W art. 26 ust. 1 tej ustawy wskazano, że do przedawnienia roszczeń z tytułu umów o elektroniczny instrument płatniczy powstałych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy /tj. 7 października 2013 roku/ i nieprzedawnionych do tego czasu, stosuje się przepisy dotychczasowe.

W przedmiotowej sprawie umowa była zawarta w dniu 31 stycznia 2006 roku. Umowa, zgodnie ze wskazaniem powoda jak na k. 34, została wypowiedziana ze skutkiem na dzień 22 maja 2009 roku. W dniu 23 lipca 2009 roku bank

wystawił bankowy tytuł egzekucyjny, a w dniu 1 września 2009 roku wpłynął do Sądu wnioski o nadanie klauzuli wykonalności bte. Doszło wówczas do pierwszego przerwania biegu przedawnienia, ponieważ w myśl art. 123 §1 kc bieg przedawnienia przerywa się m.in. przez każdą czynność przed sądem przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. W odniesieniu do bankowych tytułów egzekucyjnych mamy w chwili obecnej ugruntowane stanowisko, wyrażone m.in. w uchwale SN z dnia 16 stycznia 2004 roku, sygn. III CZP 101/03, OSNC 2005/4/58, iż wnioski o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu przerywa bieg przedawnienia. Należy wskazać, że w uzasadnieniu Sąd Najwyższy wskazał, że (...) przewidziany w art. 125 § 1 k.c. termin przedawnienia roszczenia stwierdzonego sądowym tytułem egzekucyjnym rozpoczyna bieg na nowo od daty uprawomocnienia się tego tytułu (art. 124 § 2 k.c.), a nie od daty złożenia wniosku o nadanie klauzuli wykonalności ani od daty nadania klauzuli wykonalności. Stąd jednak nie wynika, że przedawnienie wspomnianego roszczenia nastąpi zawsze z upływem terminu określonego w art. 125 § 1 k.c., liczonego od daty uprawomocnienia się sądowego tytułu egzekucyjnego, nie powinno bowiem ulegać wątpliwości, że bieg tego terminu może zostać przerwany. Istnieje zgodność poglądów co do tego, że przerwanie biegu tego terminu może nastąpić na zasadach określonych w art. 124 k.c. przez złożenie wniosku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego, przy czym termin przedawnienia biegnący na nowo po umorzeniu postępowania egzekucyjnego może być znów przerwany przez złożenie wniosku o wszczęcie ponownego postępowania egzekucyjnego (art. 826 k.p.c.). Wynika z tego, że po pierwszym przerwaniu biegu przedawnienia termin przedawnienia biegł na nowo (art. 124 §1 kc), ale nie wcześniej niż od daty zakończenia postępowania klauzulowego (art. 124 §2 kc), a więc daty uprawomocnienia się tytułu. Orzeczenie w sprawie I Co (...) stało się prawomocne wobec wierzyciela z dniem 16 października 2009 roku, a wobec dłużnika – w późniejszej dacie, po doręczeniu mu dokumentów w postępowaniu egzekucyjnym. Należy wskazać, że w dniu 1 grudnia 2009 roku bank złożył wniosek egzekucyjny, a to oznacza, że w tej dacie znowu doszło do przerwania biegu przedawnienia. W tej sytuacji w myśl art. 124 §2 kc przedawnienie nie biegło, dopóki postępowanie nie zostało zakończone. Postępowanie zostało umorzone postanowieniem z dnia 21 lipca 2015 roku wydanym na podstawie art. 825 pkt. 1 kpc – na wniosek wierzyciela – banku. Raz jeszcze trzeba zaznaczyć, że nowym wierzycielem – na podstawie umowy cesji – jest podmiot inny niż wierzyciel pierwotny: nie jest to już bank, ale fundusz sekurytyzacyjny. Jest to o tyle istotne, że postępowanie egzekucyjne było prowadzone nie na podstawie wyroku sądowego, ale na innej podstawie: bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w sądową klauzulę wykonalności. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 listopada 2014 roku, sygn. akt II CSK 196/14, Biul. SN 2015 nr 2 stwierdził, że Wniosek o wszczęcie egzekucji nie przerywa biegu przedawnienia, jeżeli komornik umorzył postępowanie egzekucyjne na wniosek wierzyciela, który w toku tej egzekucji dokonał przelewu egzekwowanej wierzytelności. W uzasadnieniu wyroku wskazano, że ponieważ doszło w toku postępowania egzekucyjnego do przelewu wierzytelności, to nabywca wierzytelności zyskuje prawo do wierzytelności objętej dotychczasowym tytułem wykonawczym, ale nie do kontynuowania wszczętego przez inny podmiot postępowania egzekucyjnego, ponieważ przy bankowym tytule egzekucyjnym – gdy nabywca nie jest bankiem – musi uzyskać własny sądowy tytuł egzekucyjny, a następnie klauzulę wykonalności. (...) Z racji następstwa prawnego, o którym mowa, prawo stwierdzone w tytule egzekucyjnym na rzecz dotychczasowego wierzyciela wygasa wskutek przejścia na inny podmiot, a tym samym wygasa uprawnienie do prowadzenia postępowania egzekucyjnego przez pierwotny podmiot. (...) Skutki, jako wiązały się z prowadzeniem postępowania egzekucyjnego odnoszą się do występujących w tym postępowaniu podmiotów i tytułu wykonawczego, na podstawie którego egzekucja była prowadzona. Podkreślono również, że na skutek wniosku o umorzenie postępowania egzekucyjnego cedent zrezygnował z poszukiwania zaspokojenia wierzytelności. Z taką sytuacją mamy do czynienia w przedmiotowej sprawie. Dodatkowo jak wskazał Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 29 czerwca 2016 roku, sygn. III CZP 29/16, LEX nr 2067028: Nabywca wierzytelności niebędący bankiem nie może powoływać się na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności (art. 123 §1 pkt. 1 kpc). W uzasadnieniu uchwały podkreślono, z powołaniem się na uchwałę z dnia 19 listopada 2014 roku, sygn. II CSK 196/14, że (...) przerwanie biegu przedawnienia na podstawie art. 123 §1 pkt 1 kpc następuje, co do zasady, tylko pomiędzy stronami postępowania, jeżeli z istoty łączącego je stosunku prawnego wynika, że są materialnie zobowiązane lub uprawnione, a więc skutek przerwania zachodzi tylko w podmiotowych i przedmiotowych granicach czynności podjętej przez wierzyciela. (...) Skutki prawne postępowania egzekucyjnego wszczętego na podstawie bankowego tytułu wykonawczego związane są więc tylko z podmiotami w nim uczestniczącymi na podstawie tego

tytułu w granicach podmiotowych i przedmiotowych ukształtowanych treścią klauzuli wykonalności. Zaznaczono wyjątkowość instytucji bte, stawiającej bank w uprzywilejowanej pozycji w porównaniu z innymi podmiotami obrotu gospodarczego. Sąd podzielając wyżej przedstawione stanowisko SN stwierdza zatem, że Fundusz nie może powołać się na przerwanie biegu przedawnienia wywołane ani wszczęciem postępowania egzekucyjnego przez bank, ani również wcześniejszymi czynnościami takimi jak złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bte i nadanie mu tej klauzuli. Oznacza to, że wymagalność roszczenia – niezbędna dla określenia, czy doszło do przedawnienia, czy też nie – będzie liczona od daty wskazanej przez powoda, tj. 22 maja 2009 roku (data wypowiedzenia umowy). W tej sytuacji termin przedawnienia dawno już upłynął, a pozew złożony dopiero w 26 sierpnia 2016 roku jest spóźniony. Zatem wszystkie powyższe okoliczności doprowadziły Sąd do uznania, że zarzut przedawnienia jest zasadny, co spowodowało, że w pkt. 1 sentencji wyroku Sąd powództwo oddalił.

Jak wskazuje art. 98 §1 kpc strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu), a art. 100 kpc dodatkowo stwierdza, że w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone; sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczonej części swego żądania. Wobec stwierdzenia, że pozwany wygrał proces w całości, Sąd w pkt. 2 sentencji wyroku zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1.217,00 zł tytułem zwrotu kosztów zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, ustaloną w oparciu o §2 pkt. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (w brzmieniu sprzed 27 października 2016 roku), powiększoną o opłatę skarbową od pełnomocnictwa. Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji.

Sygn. akt I C 968/16

ZARZĄDZENIE

1. (...),

2. (...)

3. (...)

(...)